

PODCAST Interview met pleegzorgbegeleiders

Door Lisselotte Lowagie, Agentschap Opgroeien, 2022

Volledige tekst

Lisselotte

Goedemiddag, we zitten deze middag samen om te praten over de participatie van jonge kinderen. Mijn naam is Lisselotte Lowagie en ik zal proberen dit in goede banen te leiden, maar stellen jullie anders ook eerst eens even voor wie er hier zit aan tafel?

Katrien

ik ben Katrien Verhulst, ik werk nu bijna 7 jaar in Pleegzorg Oost-Vlaanderen en ik werk deeltijds als ouderbegeleiding in pleegzorg en deeltijds als gezinsonderzoeker. En daarnaast doe ik ook een deeltje participatie bij de ontmoetingsgroep voor kinderen van zes tot twaalf jaar.

Ilse

Ik ben Ilse Grieten, ik werk nog niet zo lang bij pleegzorg Oost-Vlaanderen. ik werk deeltijds als pleegzorgbegeleidster en deeltijds als coördinator van de participatiewerking en ik organiseer en coördineer de verschillende ontmoetingsgroepen.

Lisselotte

Ik hoor heel veel participatie. Wat betekent dit precies?

Katrien

Binnen pleegzorg werken we op verschillende manieren aan participatie. Het grootste deel gebeurt in onze ontmoetingsgroepen, maar ook in het begeleidingswerk hebben we aandacht voor participatie.

Afhankelijk van het soort ontmoetingsgroep of de leeftijd van de kinderen in de ontmoetingsgroep werkt dit verschillend. Op welke manier dat die participatie een rol speelt in het begeleidingswerk is ook vooral individueel afhankelijk van het kind.

Lisselotte

Je zegt dat het verschillend is naargelang de leeftijd. Hoe verschilt die aanpak?

Ilse

De aanpak verandert naargelang de leeftijd. Een jong kind gaan we op een hele andere manier uitnodigen, om mee te denken of mee zijn/haar visie te geven over de hulpverlening. Hoe voelt de hulpverlening voor het kind?

Met een ouder gaan we dat nog andere manier doen en met een pleegzorgers op weer een andere manier. Dus voor ons is participatie eigenlijk echt wel op maat van de persoon die voor ons zit.

Dat is heel belangrijk om op een gelijk niveau te staan en de taal te kunnen spreken.

Met jonge kinderen gebeurt dat vooral op een speelse manier.

Lisselotte

En, hoe kan ik me dat dan voorstellen voor een kind van 3 jaar.

Katrien

Voor kinderen van 3 jaar organiseren we geen ontmoetingsgroepen, dat doen we wel voor kinderen van 6 tot 12 jaar.

Bij jonge kinderen kijken we vooral naar de pleegzorgbegeleider. De begeleider komt sowieso regelmatig in het pleeggezin op bezoek. Door het frequent aanwezig zijn, lukt het hem om een vertrouwensband op te bouwen met het kind van 3 jaar. Deze vertrouwensband is heel belangrijk voor je de mening vraagt over de hulpverlening of over de dingen die belangrijk zijn in het leven van het kind.

We bouwen die band op door echt samen te spelen. Eerst door vragen te stellen aan het kind zoals wat doe jij hier, met welke dingen speel jij en dan te vragen of je een keer mag meespelen, samen een boekje kunt lezen. Dit gebeurt dus meestal wel in hun veilige omgeving.

Vaak doe je dat ook in combinatie met het gesprek dat je hebt met de pleegzorgers en soms kijken de kinderen ook echt wel de kat uit de boom, zeker tijdens de eerste gesprekken dat je daar bent en is dat ook oké, Dan zeg je gewoon een keer goeiedag tegen het kindje, zodat ze je gezicht leren kennen en weten wie je bent. Dat duidelijk wordt wie die persoon is die plots af en toe in mijn huis komt?

Lisselotte

Als je dan specifiek kijkt naar die participatie bij jonge kinderen, welke uitdagingen zijn er dan nog?

Ilse

Jonge kinderen vormen voor ons wel echt een uitdaging, ik ben nu vooral bezig met kinderen van 6 tot 12 jaar. Wij voelen dat dat ook nog vroeg is. Ook is de leeftijdscategorie zes tot twaalf zeer divers, een kind van 6 is helemaal niet als een kind van 12.

Wij voelen dat dat de kinderen die naar die ontmoetingsgroep komen, vooral komen om puur te ontmoeten. We proberen soms wel gesprekken over de hulpverlening aan te gaan of over hoe het kind zich thuis voelt. Bepaalde zaken die wij belangrijk vinden om te beluisteren bij het kind, maar vaak willen zij daar eigenlijk niet op ingaan.

Het is dus vaak wel wat zoeken om echt inhoudelijk met hen aan het werk te gaan. We hebben daar ook niet altijd de juiste methodieken, de juiste tools voor. We zijn daarom wel zoekende in hoe het moment dat we de kinderen samen hebben te gebruiken.

Ook nodigen we breed uit, iedereen is welkom. Hierdoor is de groep ook telkens anders, Dat zorgt er niet voor dat het een veilige groep wordt. Een aantal kinderen komt altijd. Maar vaak zijn er ook nieuwe kinderen. Dit maakt het moeilijk om over kwetsbare thema's te spreken.

Vandaar leggen we de focus vooral op het ontmoeten. We stellen ons zelf de vraag, in hoeverre moeten we hier inhoudelijke thema's op tafel leggen.

Ilse

Eigenlijk is dat echt ontmoeten het grootste thema en het grootste doel. We organiseren activiteiten, spelen samen. De volgende activiteit is de Halloween activiteit. Dan gaan we naar een sporthal en spelen er een reis rond de wereld. Daar gaan we griezelen, dus niet praten over de hulpverlening. Maar we merken dat dit wel de manier is om kinderen te laten spreken. We zien dan plots zaken ontstaan. Dan zegt een kind plots 'woon jij ook bij uw oma' Waarna een heel gesprek volgt en kinderen met drie of vier met elkaar aan het praten zijn hierover. 'Hoe vind jij het dat dat je bij je oma woont? 'En hoe is dat voor jou?'

Dat zijn dingen die spontaan ontstaan tijdens ontmoeting en waar wij als begeleider op inspelen. Maar als begeleider van de ontmoetingsgroep ga je vertrekken van inhoudelijke thema's, maar wel van het samen leuke dingen doen. We gaan naar de kinderboerderij, naar een voetbalstadion, we knutselen samen, bakken koekjes, gaan naar het bos...

Katrien

We laten echt de ervaringen komen vanuit die groep en de spontaniteit van de kinderen eigenlijk.

Ilse

Ja en hen vooral laten ervaren dat zij niet het enige pleegkind zijn, dat is de grootste kracht in dat ontmoeten. Door te zien dat er nog kindjes zijn die niet bij hun eigen mama en papa wonen, ik ben hier niet alleen en dat is soms wel genoeg om een beetje vertrouwen en erkenning te geven aan die kinderen

Nele

Wat heeft jullie gemotiveerd als organisatie om deze ontmoeting te organiseren? Waar komt dit vandaan?

Ilse

ik ga even persoonlijk spreken. Participatie is meedenken en mee-weten. Dit kan je enkel creëren door ontmoeting te organiseren, door mensen samen te brengen, gelijkgezinden die elkaar leren kennen, die kunnen groeien - signalen doorgeven ter verbetering van de hulpverlening

Van hieruit zijn de groepen ontstaan, jouw stem horen en jouw mening meenemen.

Lisselotte

Hoe gaat dit dan met zeer jonge kinderen, drie jaar? Wordt hier voldoende waarde aan gehecht?

Katrien

Het kind kan het niet in woorden brengen. Maar de gedragsverandering van het kind, kan wel geobserveerd worden door hulpverlening die er rond het kind staat.

Wat kunnen bepaalde veranderingen (bezoek, school) betekenen voor het kind, dit beluisteren bij betekenisvolle personen. Kan het kind met bepaalde zaken om? Wat vertelt het gedrag?

Het gedrag van een kind zegt enorm veel, aan de begeleider om goed hiernaar te kijken, ook de pleegzorgers - wat zie jij aan het kind slapen, eten en het lijfje van het kind zegt ook veel

De beleving van het kind zie je ook tijdens spelmomenten. Poppetjes en duplo kunnen ook beeld geven aan taal. Door mee te spelen en vragen te stellen tijdens het spel en over het spel:

'hoe ziet het huisje eruit?', "storystamps" laten aanvullen, hoe beleeft het kind dit aanvullen, op welke manier gaat het kind dit brengen

Dit zijn geen objectieve feiten en blijven een interpretatie maar ze geven wel een beetje een zicht of kunnen een aantal aandachtspunten naar boven brengen. Jouw stem horen en jouw mening meenemen.

Lisselotte:

Alles verloopt waarschijnlijk niet van leien dakje, welke zaken kunnen de werking nog versterken?

Ilse

Tijd, ruimte en middelen

We gaan op bezoek bij de pleegezinnen, nemen tijd om met kinderen te spreken en te spelen.

Dat klinkt ideaal maar soms komt de tijd in het gedrang, niet altijd is er de tijd om dit te doen, soms moeten er zaken besproken worden met het kind. Gesprekken die nodig zijn waardoor je de ruimte niet hebt om eerst een vertrouwensband op te bouwen met het kind.

Ook wisselen begeleiders, waardoor de vertrouwensband opbouwen niet evident is. Dan komt begeleider nummer drie bij het kind. Je hebt meer tijd nodig om vertrouwen op te bouwen, je kan dit zo snel niet doen.

Als begeleider moet je wel zaken bespreken zoals bv de bezoekenregeling. Hier wil je inbreng krijgen van het kind.

De caseload laat, het werken aan de vertrouwensband, niet altijd toe.

Lisselotte

Als je eventjes terugkijkt naar uw werk. Welk verhaal is dan echt bijgebleven. Welke ervaring in de praktijk is echt blijven plakken, specifiek met betrekking tot jonge kinderen

Ilse

ik had pas een huisbezoek bij een pleeggezin dat een weekendopvang biedt voor een jongetje van 3 jaar. Het jongetje komt twee weekends per maand naar het pleeggezin. In de week en de overige weekends verblijft het jongetje in het CKG Het Sloeberhof. De mama en papa zitten in de gevangenis. De papa heeft zich gedistantieerd van het verhaal, van het vaderschap.

Dus het jongetje gaat nu ongeveer een zestal maanden tijdens het weekend naar het gezin en ik had een huisbezoek gepland en het pleeggezin liet vallen dat het jongetje er op dat moment zou zijn en dat we misschien samen iets konden doen. Dat vond ik wel interessant, maar ook wel spannend. Dus ik had het huisje met de duplo poppetjes meegenomen en dacht van oké, laten we dit opstellen en eens kijken wat er gebeurt. Eerst wou hij zelf zijn tractoren komen tonen en zijn kranen, hij was grote fan daarvan. Dus heel de tafel stond vol met zijn kranen en tractoren dan toch het huisje open gedaan. En al eens gevraagd aan hem, wat vind je van dat huisje? Past jouw tractor daar ergens in? Zijn eerste reactie was het huisje leegmaken, want daar zitten meubeltjes in en een bedje en poppetjes in. Daarna gooide hij er weer een poppetje in en duwt het huisje weer toe. Want alles moet op slot en hij ging weg. Na verloop van tijd vertelde hij dan dat het huisje de gevangenis was en dat mama in de gevangenis zit. Het pleeggezin staat boven op het dak en die kwam hij

redden met zijn kraan. Dus dat was zijn verhaal. Dat is wel blijven hangen. Het werd ook niet zo duidelijk van bij het begin wat er daar allemaal gebeurde of hoe ik dat moest interpreteren. Dat ging wel, na verloop van tijd werd dat wel duidelijker en duidelijker en heeft hij daar ook zelf eigen woorden aan gegeven. En het feit dat hij de pleegzorgers op het dak wil redden met zijn kraan dat is wel waardevol.

Dat zijn zaken die blijven plakken en dan denk ik, dit is wel waardevol. Dat is fijn om te horen wat er allemaal omgaat in dat kleine jongetje, waar hij allemaal mee bezig is.

Nele

En wat maakt dan dat dit voor u waardevol is?

Ilse

Om een beetje inzicht te krijgen waar dat jongetje mee bezig is? Hoe kijkt hij naar de pleegzorgers? Hoe belangrijk zijn die mensen voor hem als hij die iedere keer willen redden. Dan toont dat toch wel. Het zijn interpretaties, het is niet objectief, maar zo interpreteer ik het. Ik besprak het ook met een aantal collega's uit mijn team en die bevestigden dat ook wel.

Dat hij de pleegzorgers wil komen redden is een teken dat zij veel voor hem betekenen. Dat is waardevol.

Het was ook genoeg dan. Ik ben er niet dieper op ingegaan. Misschien een volgende keer opnieuw. Dan kan ik het huisje nog eens meebrengen. Dan gaat hij al wat vertrouwder zijn met dat huisje, kan ik al eens iets gerichter vragen hoe hij zich voelt ten opzichte van pleegmama en pleegpapa of ten opzichte van zijn mama? Daar ging ik nu niet dieper op in.

Katrien

We passen ook altijd op. We zijn geen therapeuten? We gaan daar in huis. Inderdaad en soms. horen we daar dan iets waarover we denken van amai dat hadden we niet verwacht dat we hier zoiets gingen horen. Maar we laten die mensen daar dan ook wel weer achter? Dus na een uurtje en een half zijn we daar weer weg. Of een uurtje, Maar we moeten ook wel daarover nadenken van wat heeft dat gedaan met dat kind dat hij dat daar gebouwd heeft en wat heeft dat gedaan met de pleegzorgers? Zij hebben dat ook gezien en dat was waarschijnlijk de eerste keer dat ze dat zo visueel zagen en hoorden hoe het kind zich voelt. We moeten altijd zo wel de balans vinden als begeleider van hoever ga ik daarin. Want ge wilt dat inderdaad, wel weten van, hoe gaat het met het kind en zoekt daar uw manieren voor om dat stemmetje te horen? Maar je moet ook wel ergens weten van hoever kan je hierin gaan. Waar moet ik stoppen. Daar heb je je team echt wel voor nodig. Je hebt ze nodig om te weten wat doe ik de volgende keer, waarmee ga ik aan de slag. Is externe hulp nodig of ga ik ermee verder?

Lisselotte

Maar wat is precies het doel van jullie huisbezoeken? Is dit opvolging of wat anders?

Katrien

Uiteindelijk wordt de pleegzorgdienst altijd ingeschakeld. Wij krijgen een opdracht, vaak is dat een heel duidelijk kader door de jeugdrechtbank bijvoorbeeld. De opdracht om de gezinssituatie te gaan ondersteunen maar ook om de zoveel tijd de jeugdrechtbank te informeren over onze ervaringen

Lisselotte

Jullie worden dan misschien door pleegouders en ouders aanzien als een soort controle?

Katrien

Soms wel, soms wordt dat wel zo gezien. Hoewel wij vaak zeggen dat we niet controlerend zijn maar komen ter ondersteuning. Als het niet goed gaat bijvoorbeeld, als het moeilijk gaat in het gezin en we gedragsmatig bij het kind dingen zien waardoor het gezin telkens opnieuw op dezelfde muur botst. Dan maken we dit bespreekbaar. Dan gaan we met het gezin nadenken hoe hiermee om te gaan, hoe het anders kan, samen te zoeken naar externe hulp. Maar vaak worden wij wel gezien als controleurs.

Nele

En bvb in het geval met het jongetje, hoe heb je dit aan de pleegzorgers uitgelegd wat je ging doen?

Ilse

We maakten de afspraak op een vorig huisbezoek. Zij nodigden mij uit om het jongetje te ontmoeten. Zij vonden het fijn dat ik hem zou leren kennen, kennismaakte met hem.

Ik vond het goed maar ik vond dat wel een beetje spannend, want ik wou hem graag horen en zien maar wist niet goed wat te verwachten. Dan kwam ik op het idee van het huisje. Ze waren hier zeer enthousiast over en stonden ervoor open. Ze wilden het jongetje ook vroeger bij het CKG gaan halen zodat hij eerst wat tijd had om thuis te komen. Ze gingen het hem ook al vertellen dat ik langskwam om samen met hem te spelen. Het pleeggezin was dus zeer meedenkend en uitnodigend. Ik moest hen niet veel uitleg geven.

Katrien

Voor hetzelfde geld had hij er ook gewoon mee gespeeld en was dat ook goed geweest. Want vaak ga je met een bepaald doel naar het kind, bijvoorbeeld mama of papa heeft een vraag gesteld over uitbreiding van het bezoek of voor een reisje of het een of het andere. Dan ga je op huisbezoek om te achterhalen hoe het kind hierover denkt. Soms doe je dit via een methodiek, je gaat niet altijd letterlijk de vraag stellen, en dan nemen ze we soms dat dat huisje mee, of neem we een tekening mee of andere methodieken. Maar dat betekent niet dat het altijd lukt om het gesprek te voeren, soms zal het kind gewoon wat zitten spelen, hè? En dat denk je....

Nele

En niet doet wat je verwacht had?

Katrien

Ja, dat hij gewoon zit te spelen. Dan denk je volgende keer een andere methodiek proberen. Of het gewoon laten, watn dat is ook ok. Ik denk dan, het is niet duidelijk voor hem wat ik wilde proberen, maar ik ga toch niet gewoon cru de vraag stellen. Het kan betekenen dat het kindje het onderwerp wil vermijden en hij het toch wel door had. Of dat het niet door had en gewoon wou spelen.

Lisselotte

En worden dezelfde oefeningen en methodieken ook toegepast bij de ouders. Of is er daar een strikte scheiding tussen?

Katrien

Goh, ik denk dat dat een beetje sowieso wat anders. Bij kinderen gebeurt dit meer spelenderwijs. Ook voel je bij ieder kind hou ouder dat het wordt en hoe meer dat er een vertrouwensband is, dat ze weten dat je met hen wil spreken als je komt. Sommige kinderen zeggen dan: 'ik zie dat je iets wil bespreken dus, laten we het gewoon bespreken.' Daarna nemen we de spelletjes erbij en maken we het wat luchtiger. Kinderen hebben het soms wel door, heb ik het gevoel.

Bij de ouders gebruiken we meer gespreksvormen. Soms gebruiken we de poppetjes of duplo om te tonen hoe hun kind zich voelt bij die situatie. We doen dit ook niet iedere keer.

Maar vermits ik nu zelf ook ouderbegeleidingen doe, doe ik deze gesprekken wel veel meer. Als pleezorgbegeleider bij de ouders is dat wel niet zo gebruikelijk.

Katrien

Wat we wel gebruiken bij al onze gesprekken zijn onze 3 doelen. We werken met een 3 doelen kader dat wel onze leidraad is.

1. welk is het doel? het perspectief moet duidelijk zijn voor iedereen, zowel voor het kind als voor de ouders, als voor de pleezorgers.

2. De veiligheid van het kind moet gewaarborgd zijn. En hoe doen we dat dan en hoe kunnen we daaraan bijdragen?

3. Er moet een gedeelde wereld zijn, dus hoe komen ouders, kinderen, pleezorgers samen? Waar is dat stukje gemeenschappelijk en hoe doe ik dat?

En dat kader is de leidraad voor de begeleiding van de ouders, de pleezorgers en de kinderen. Bij de kinderen doen we dat speelser, bij de ouders en de pleezorger gebeurt dit vaak iets formeler.

Lisselotte

Zie je verschil in je werksituatie betreft participatie als je terugkijkt naar toen je begon met werken? Krijgt participatie meer aandacht?

Katrien

ik was vroeger leefgroep begeleidster in een voorziening voor bijzondere jeugdzorg. Ik ben niet meer zeker maar het leek erop dat dit toen wel minder was. Ik herinner me een oproep over het belang van de stem van ouders, en dat we daar als contextbegeleidsters ook heel erg mee bezig waren om daaraan bij te dragen, We organiseerden ook een bewonersraad met de leefgroep. Maar dat was niet prioritair. Gebeurde er wat anders in de leefgroep, dan stelden we dit uit. We gingen het wel zeker herplannen. Het lijkt nu wel hoger op de agenda te staan dan vroeger, maar niet bij iedereen.

Lisselotte

Hoe bedoel je dat?

Katrien

Ik denk dat iedereen dat wel doet, Maar ze zijn er zich niet bewust van dat ze het doen. Ze zijn bezig met de dingen die we hier al benoemden in hun begeleidingswerk. Ze werken aan hun relaties met het pleeggezin en botsen op dezelfde uitdagingen die wij benoemden. Maar het echt benoemen dat participatie belangrijk is en het gedachtegoed erachter, daar zijn ze zich niet zo bewust van

Nele

Wat kan volgens jou helpen om hen bewuster te maken?

Zijn er zaken die bij jullie binnen de organisatie gebeuren om daar toch wel meer bewust mee om te gaan?

Katrien

Ik denk wel dat wij op een punt zijn gekomen in onze organisatie dat we hier naar op zoek gaan. Hoe kunnen we meer bewust met de dingen omgaan? We verwachten een engagement van iedereen voor onze ontmoetingsgroepen. We zijn hier actief mee bezig en doen hier hard ons best voor om die groepen draaiende te houden. We herhalen dit bij de begeleiders. Zorg dat je je gezinnen hierover informeert, zodat ze naar de ontmoetingsgroepen komen. Dat moet je aanwezig houden want dit is één van de vele zaken waarmee een begeleider moet mee bezig zijn.

Ilse

We willen dat het vanzelfsprekend is, het aanbod naar de verschillende groepen en de stem die ze kunnen gebruiken. Dat dit ingebed is. Dat hoort gewoon bij de organisatie. Dat is een vast aanbod en iedereen is daar welkom.

We willen dat de waarde iets meer gedragen is: “waarom doen we dat eigenlijk? Waarom doen we die ontmoetingsgroepen? Waarom is die stem zo belangrijk en wat gebeurt er daar dan mee?”

Nele

Interessant ja wat gebeurt er daar dan mee?

Ilse

Signalen die opgepikt worden, gaan naar het beleid, naar de directie. Al was het maar om te signaleren en aandacht te vestigen op een aantal zaken.

Er is echt wel nood aan meer tijd en ruimte bijvoorbeeld om dingen te kunnen doen of waar te maken. In de groepen voor de jonge kinderen is dat nu nog wat minder.

Maar bij de ouders of bij de pleegzorgers was er bijvoorbeeld een grote zorg rond de bijzondere kosten. Dit wordt dan opgepikt en wordt gesignaleerd naar de directie. De directie neemt dit dan vast. Hoe kunnen we dat vereenvoudigen? Dat voorstel komt terug. Zijn jullie daarmee akkoord? Kunnen jullie daarin vinden en dan wordt dat aangepast dus. Het is wel de bedoeling dat er ook effectief iets mee gebeurt, hè?

Bij die jonge kinderen is dat misschien nog wat moeilijker nu om dit zo concreet te maken. Als we dit echt willen, die stem echt willen horen, is er tijd en ruimte nodig om op dat niveau van dit kind te gaan staan en te horen wat je daar hoort. En je neemt dit natuurlijk mee in je begeleidingswerk en in de adviezen naar de consultants van de jeugdrechtbank en ieder die rond het kind zit om dat welzijn van dat kind te waarborgen of te gaan ondersteunen.

Katrien

Maar bij jonge kinderen nemen we de zaken inderdaad minder mee naar het beleidsniveau. Maar wat wel waardevol is, is dat we de kinderen die zich inschrijven vaak niet kennen. Soms ken je ze wel van je eigen begeleidingen maar vaak zijn dat allemaal kinderen die je niet kent. Die voor de eerste keer naar een ontmoetingsgroep komen. Maar dan zie je ook de naam van de begeleider erbij staan en dan komt de begeleider informeren hoe het met het kindje verliep in de groep. En dan krijg je wel eens bijzondere reacties zoals heeft hij zo goed meegedaan? Meestal is hij zo teruggetrokken. Dan kunnen wij observaties meegeven waaruit blijkt dat het kindje zich wel veilig voelde in de groep. Heel concreet was er eens een kindje gekomen waarvan de begeleidster dacht dat het moeilijk zou worden in de groep. Ik viel toen helemaal uit de lucht want de jongen had keigoed meegedaan. Hij was veel aan het babbelen over de eigen situatie. De begeleidster zei toen, ik begeleid die jongen al drie jaar en die zegt niets. Maar doordat het kindje met andere kinderen in

een klein groepje zat waar een kindje vertelde dat het niet bij mama en papa woonde, raakte het jongetje ook aan de praat.

Nele

Wat leert die situatie jullie dan? Want meestal duurt het lang voordat er een vertrouwensband wordt opgebouwd. Wat neem je hieruit mee?

Katrien

Je merkt dat door deze setting kinderen je sneller gaan vertrouwen. Kinderen betekenen soms meer voor elkaar, doen meer voor elkaar dan we soms beseffen.

Er gebeurt soms meer dan enkel ontmoeten, je creëert hierdoor meer dan je zou denken. En dat we niet altijd moeten zoeken naar manieren over hoe gaan we dit inhoudelijk brengen. Ook meer creëert. Dan dat we daar, en dat we daar niet altijd moeten zitten, zoeken naar manieren hoe dat we het inhoudelijke gaan inbrengen. We kunnen hier ook wel een draaitje aan geven.

In dit geval was het kindje dat begonnen was dat hij niet meer bij mama en papa was, een kindje dat ik zelf begeleidde. Dus dat kindje voelde zich al veilig. Maar hij vroeg het wel spontaan aan dat andere jongetje, het onbekende kindje. Ik was zelf helemaal versteld dat dit kon gebeuren en dan leer je wel dat dit het soort momenten zijn waar je het uit moet halen.

Ilse

Het informele is ook heel belangrijk is, hè?

Nele

Ja niet te onderschatten, denk ik voor zo'n kind zijn de leeftijdsgenoten. Niet alleen lotgenoten, maar ook leeftijdsgenoten.

Katrien

Vaak vragen ze zich af of ze op school het enige pleegkind zijn? Hoe vaak krijgen wij niet de vraag, zijn er hier nog pleeg kindjes in het dorp of in de straat of in de in school? Daar mag je niet op antwoorden. Soms wordt dit wel duidelijk tijdens het schooljaar maar we mogen hier niet op antwoorden. Ze willen graag weten of bevestiging dat ze niet alleen zijn.

Nele

Ja en dat is wel mooi, het normaliserende karakter van zo een groep.

Lisselotte

Ik hoor inderdaad vaak ook van burgers als we het hebben over participatie dat de ontmoetingen heel belangrijk zijn. Ontmoetingen en dialoog momenten met anderen, Dat dragen ze heel sterk uit en dat hoor ik ook in jullie verhaal.

Ilse

Ja, ik denk dat dat de eerste de eerste stap is. Dat ontmoeten, dat informele, dat menselijke, dat mogen zijn wie dat je bent en dat kunnen zijn, wie dat je bent. Dat is waar het gewoon begint,

Als je inbreng wil naar inhoud of beleid, is dat ontmoeten superbelangrijk. Dit kunnen faciliteren om die veiligheid te scheppen en dat vertrouwen te scheppen. Van daaruit groeit het. Die eerste laag is belangrijk.

Ilse

Wat ik nog een heel mooie methodiek vind, om met iets oudere kinderen van 5 a 6 jaar aan de slag te gaan, is de levensdoos die we ontworpen hebben. Het bestaat uit een doos die speels is vormgegeven. In de doos zitten allerlei fiches en stickertjes, een whiteboard met een weekschema, waarop je dingen kunt plakken. De doos is van het pleegkind zelf. Het geeft het kind de ruimte om eigenlijk zelf het eigen levenspad uit te tekenen. Er zit een soort van vriendenboekje in. Er zitten ook interview vraagjes in voor de pleegzorgers en de ouders om zo zelf aan de slag te gaan met het eigen levensverhaal. Op die manier kunnen ze woord en beeld geven. Ze kunnen er foto's en andere zaken in verzamelen.

Die doos is van hun persoonlijk. Ze kunnen de doos mee verhuizen naar elk huisje waar ze naartoe gaan. Ze kiezen dit zelf. Wat ze ermee doen. Een ouder kan eens mee aansluiten om daar iets mee te doen en/of de pleegzorger, een begeleider..., Het gebeurt op het ritme van het kind. De doos blijft bij het kind en helpt om de zaken, het verhaal, meer visueel te maken? Wie staat er allemaal rond mij, wie staat er in mijn krachtboom? Wie komt op mijn pad? Het is eigen van het kind.

Nele

Dat je wel samen vorm geeft

Ilse

Dat kan, dat moet niet, het mag.

Katrien

Het hangt ook af van de leeftijd van het kind, hoeveel je dit ondersteunt.

Ilse

Bij de jonge kindjes, geef ik dit aan de pleegzorgers en de pleegzorgers introduceren het bij het kindje. Het kind geeft het een plekje. Het kind neemt er vaak al zelf eens iets uit. Er zit een affiche met een boom of met een regenboog. Er zijn allemaal plakkertjes van huisdieren tot politieagenten tot gewone mensen, man, vrouw, jong oud. En dan beginnen de kinderen te plakken Dit ben ik. Hier en wie staat er hier rond mij? Sommige staan een beetje verder, sommigen staan een beetje dichterbij. en zo kan een gesprek ontstaan of ook helemaal niet. Op die manier neemt het kind zelf dit proces een beetje in handen en je kunt aansluiten waar nodig of waar dat kan.

Lisselotte

Het zijn serieuze opdrachten om het levenspad uit te zetten. Als zesjarige is dat toch niet evident om dit te doen, als je al een aantal tragedies meemaakte zoals een plaatsing.

Nele

Juist daarom is dit zo waardevol.

Ilse

Ja, daarom is dat zo belangrijk. Er zijn al zoveel figuren weggeknipt

Lisselotte

Het biedt een andere manier om op verhaal te komen, een verhaal te vormen

Ilse

Ja, maar het biedt ook de kans om aan te tonen dat er nog altijd veel mensen rondom het kind staan. 'Je wordt nog ook nog altijd heel graag gezien. Ja, en jij bent het ook waard. Jij hebt een wat ander verhaal en er is van alles gebeurd, maar

Katrien

En kinderen die die heel ong in een pleeggezin geplaatst zijn, weten niet altijd van waar de beslissing is gekomen.

Soms voelen de kinderen ook schuld, wel soms dat daar wel en dan is het net goed om om met mama en papa als dat kan hè te gaan kijken. Van oké, hoe gaan we dat verhaal hier gaan vertellen en en zijn er nog foto's van Als je geboren was of of kunnen we dat in die doos steken en daar een beetje wat meer ja verhaal aan te geven, zodat kind onschuldig wordt bijvoorbeeld, hè? En dat dat duidelijk is van die die die reden Waarom dat ik hier woon is niet mijn schuld, hè? Dat is daardoor gekomen en Er is ooit wel blijdschap geweest. Wanneer zeg ik op de wereld kwam bijvoorbeeld, hè? Want soms zien ze zelfs daar niet, hè dat dat er ooit wel een keer iets vrolijk rond het kind was

Lisselotte

Want de plaatsing is toch niet altijd tot 18? Het kan toch zijn dat je intussen de ouders terug laat instaan voor het kind, hè?

Katrien

Pleegzorg is eigenlijk altijd iets tijdelijk hè? Er wordt altijd gekeken of er een mogelijkheid bestaat voor een terugkeer naar huis. Maar er zijn zoveel factoren die spelen.

Katrien

Waar dat ouders, ouders kunnen zijn, dan proberen we dat zoveel mogelijk. Dat is als als ouders bijvoorbeeld altijd wel hun kind naar de kapper kunnen gaan. Ja, jij dat als zij die taak. Op zich kunnen nemen dan, dan is dat heel schoon en als hij nog. Andere ouderlijke taken. Kunnen blijven opnemen, ook oudercontact kunnen leven doen als zij ja er zoveel ouderlijke taken die ze eigenlijk niet meer kunnen doen, Omdat die opvoedingsverantwoordelijkheid plots niet meer bij hen ligt. Maar Als je in samenspraak met de pleegzorgers wel kunt bepaalde zaken delen en ouders kunnen dat doen, dat dat schoonste dat er is en Als je dat terug kunt opbouwen, wanneer dat je ziet dat die ouders. terug stabiliseren, ja dan, dan moet dat proberen te doen, hè? Maar ik denk dat je daar heel hard moet rekening houden met het tempo van Iedereen. En dat gaat dat ook met ouders. Heel transparant moet over zijn van, Dat is hier geen geen werk van Van een week of van de maand, hè? En de stem van Iedereen is er heel belangrijk. pleegzorgers weten dat dat er daar tijdelijkheid in zit en worden als Alleen dan bij sbestandspleeggezin. Die worden daar ook. Over, maar er wordt daarover gepraat over de tijdelijkheid en over het feit. Dat ze plots. Maar plots kan gedaan zijn, hè? Maar ze horen dat op voorhand wanneer dat dat kind nog niet bij hen is dat dat doet wel zeer, hè als? Je een keer, wat moet al gedaan is en dan hoopte nog altijd als pleegzorgbegeleider dat je kunt zeggen. Van oké, Er is bijvoorbeeld een terugkeer naar huis, maar Er is wel nog altijd contact met de pleegzorger bijvoorbeeld, hè, Dat is dat er daar wel die gedeelde wereld behalve het blijft bestaan, ook al is er geen pleegzorg situatie. Dat zijn een ideale situatie allemaal, ja.

Nele

Ja, en dat zou voor het kind het schoonste zijn

Lisselotte

Zien, ja, de gedeelde wereld is het.

Katrien

Mooiste ja en denk dat dat ook Alleen dat zijn. Dat is één van onze 3 doelen, Maar de gedeelde wereld denk ik, zorgt ervoor. Dat andere twee doelen faciliteert? Hé als die op de gedeelde wereld al. Op orde is.

Ilse

Dat ondersteunt ook de loyaliteit van een kind, hè? Een kind heeft een heel grote. loyaliteit nog altijd? Naar de ouders en elkaar. Ook met de pleegzorgers wordt dat opgebouwd.

Nele

Ja, want het zegt een zaadje, maar eigenlijk is die ook verbonden, hè? Dat kan je ook niet losrukken, hè?

Lisselotte

Tuurlijk? Tuurlijk, ja.

Katrien

Ja, nee, nee, en dan is iets onvoorwaardelijk, hè? Ja Het is. Niet gemakkelijk? In drie hoek wil de als begeleider zo goed mogelijk kunnen draaien, maar. Ja zeker bij netwerk plaatsing dan? Die hebben vaak zo'n verleden, samen, ouders en. Pleegzorgers dat dat? Dat hij een driehoek niet kan draaien en in het beginnen, en dat je al blij bent dat je gewoon de tussenpersoon mocht zijn. En dan ja. Dan ziet dat kind nou, ook, dat er daar. Nog geen gedeelte wereld is, maar. Ja, dan moet ik er wel wat je hebt in het begin. En hopen dat het ooit een keer Samen aan tafel. Kunnen zitten ook al?

Nele

Een gedeelde wereld ik vind dat wel een mooi concept.

Katrien

Dat is een mooi doel hoor.